

Arrest

nr. 93 855 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest met nummer 90 218 van 24 oktober 2012 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op onbepaalde datum het Rijk is binnengekomen, dient op 17 december 2001 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 23 april 2003 wordt het asielverzoek afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Verzoeker dient op 21 oktober 2009 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Tevens op dezelfde dag stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 6 februari 2003 in het Verenigd Koninkrijk en op 8 oktober 2009 in Duitsland werd aangetroffen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid verzoekt op 5 januari 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Duitse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.5. De Duitse autoriteiten aanvaarden de terugname van verzoeker op 18 januari 2010.

1.6. Op 21 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.7. Verzoeker wordt op 1 maart 2010 onder escorte overgebracht naar Duitsland.

1.8. Het door verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2010 ingestelde beroep tot nietigverklaring wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 23 maart 2010 bij arrest met nummer 40 597 verworpen.

1.9. Verzoeker, die verklaart op 8 juli 2012 opnieuw het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 9 juli 2012 opnieuw een asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekt op 16 augustus 2012, gelet op artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG, de Duitse autoriteiten opnieuw om de terugname van verzoeker.

1.11. De Duitse autoriteiten aanvaarden de terugname van verzoeker op 31 augustus 2012.

1.12. Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [B. F.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (1) toekomt, met toepassing van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 09/07/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 01/03/1984.

Betrokkene vroeg reeds eerder asiel aan in België, nl op 17/12/2001. Op 23/04/2003 werd deze aanvraag afgewezen. Op 21/10/2009 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan in België. Het Eurodacrapport van 21/10/2009 wees uit dat betrokkene na zijn eerste aanvraag in België nog het statuut van vluchteling had gevraagd in het Verenigd Koninkrijk (op 06/02/2003) en in Duitsland (op 08/10/2009). Betrokkene verklaarde toen dat hij in 2005 met de hulp van IOM naar Afghanistan terug keerde. Hij verklaarde dat hij in 2009 opnieuw uit Afghanistan vertrok en via Duitsland naar België reisde. Rekening houdend met alle beschikbare elementen werd vastgesteld dat Duitsland in overeenstemming met art 16.1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De Duitse autoriteiten hebben op 18/01/2010 ook effectief hun akkoord gegeven om betrokkene terug te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. Op 01/03/2010 werd betrokkene overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

Op 09/07/2012 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan bij de Belgische asielinstantie. De vergelijking van de vingerafdrukken in Eurodac op 09/07/2012 toonde opnieuw de eerder vermelde asielaanvragen in het Verenigd Koninkrijk en Duitsland aan. Betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor op onze diensten van 03/08/2012 dat hij na zijn repatriëring naar Duitsland door de Belgische autoriteiten in een opvangcentrum verbleef. Hij verklaart dat zijn aanvraag er werd afgewezen in de zomer van 2010 en dat hij door de Duitse autoriteiten naar Afghanistan werd gerepatriëerd. Betrokkene verklaart later tijdens het verhoor dat hij op vraag van de Duitse autoriteiten vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde op 25/10/2010. Betrokkene verklaart dat hij in Afghanistan van november 2010 tot februari 2012 voor ISAF werkte als tolk. Betrokkene verklaart dat hij op 29/03/2012 opnieuw naar België vertrok waar hij aankwam op 08/07/2012. Betrokkene legt meerdere kopies voor van documenten waaronder taskara, dreigbrieven en 2 brieven werkgever op naam van [A.F.] (dd 08/12/2011 en 28/01/2012). Betrokkene legt eveneens een kopie voor van een paspoort afgeleverd op 20/09/2010 op het consulaat van Afghanistan te Bonn. Het paspoort bevat een stempel "Abgeschoben" op 25/10/2010 en een in reisstempel te Afghanistan op 26/10/2010. We merken op dat het gaat om kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. De voorgelegde kopies kunnen geenszins aantonen dat betrokkene daadwerkelijk door de Duitse autoriteiten gerepatriëerd werd naar Afghanistan, noch dat hij daar verbleef tot februari 2012. Enkele documenten staan bovendien op een andere naam dan dewelke betrokkene opgaf en die ook op de kopie van het paspoort staat vermeld. Rekening houdend met de beschikbare informatie werd op 16/08/2012 een terugnameverzoek op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 31/08/2012 weten dat het verzoek wordt ingewilligd op basis van art 16.1 .e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening). De Duitse autoriteiten hebben aldus hun verantwoordelijkheid bevestigd en hieruit blijkt dat de Duitse verantwoordelijk niet heeft opgehouden te bestaan volgens art 16.4 van de Verordening.

Betrokkene geeft aan dat hij zijn asielaanvraag in België wou indienen omdat hij in 2001 voor het eerst naar België kwam en België de mensenrechten respecteert. Hij stelt eveneens dat zijn broers hier erkend zijn als vluchteling. Betrokkene verwacht dat België rekening zal houden met de Afghaanse problemen. Gevraagd naar specifieke redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht naar de lidstaat verantwoordelijk voor zijn asielaanvraag, stelt betrokkene dat Duitsland hem repatriëerde en slecht behandelde. Hij verklaart dat het zijn intentie niet was om in Duitsland te blijven. Hij wou naar België komen. Hij stelt dat Duitsland hem erin heeft geluist om zijn vingerafdrukken te nemen en iets te ondertekenen. Vooreerst merken we op dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Verder merken we op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en

2005/85/EG, niet zouden respecteren. Duitsland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het feit, dat de eerdere asielaanvraag van de betrokkene door de Duitse instanties werd afgewezen, impliceert niet dat zijn asielaanvraag niet zou zijn behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Het feit dat betrokkene verklaart dat hij erin geluisd werd bij het nemen van vingerafdrukken en ondertekenen van documenten klinkt weinig geloofwaardig. Het is weinig aannemelijk dat betrokkene niet op de hoogte was van het feit dat hij een asielverzoek indiende. Betrokkene verklaarde bovendien dat hij door de Duitse autoriteiten gerepatriëerd werd, hetgeen door de Duitse autoriteiten geenszins bevestigd werd, integendeel, door het geven van hun akkoord voor terugname van betrokkene hebben de Duitse autoriteiten hun verantwoordelijkheid uitdrukkelijk bevestigd waaruit kan worden afgeleid dat betrokkene niet door de Duitse autoriteiten werd gerepatriëerd. Duitsland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn broers [ov ... en ov ...] en een neef in België dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen deel uitmaakt van het gezin van zijn in België verblijvende familie zoals gedefinieerd in art 2.i van de Dublin II Verordening. Zij verblijven bovendien reeds geruime tijd in België. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene afhankelijk (medisch,...) is van de familie in België. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene last te hebben van maagpijn. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van betrokkene. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De Raad verwijst naar zijn arrest met nummer 90 218 van 24 oktober 2012 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, in het kader van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, reeds werd behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 3.2, 7 en 15 van de verordening nr. 343/2003/EG, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

[...] "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de DUBLIN II VERORDENING door het feit dat geen enkel onderzoek werd verricht mbt. de door verzoeker opgeworpen problemen, doch integendeel deze zomaar aan de kant worden geschoven.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek.

Ten onrechte heeft verwerende partij zich niet bevoegd geacht of willen achten dit gelet op de hiernavermelde redenen:

Art. 3.2 van de DUBLIN II VERORDENING bevat de zgn. humanitaire clause, en luidt als volgt: [...]

Verzoekster meent dat een toepassing van deze clause wenselijk is en dit gezien de hiernavolgende elementen:

- *verzoekster heeft destijds in 2001 asiel aangevraagd in België, lidstaat die zich toen bevoegd achtte tot het behandelen van deze asielaanvraag.*
- *Zijn volledig asieldossier is hier gekend in België en behandeld geweest door de Belgische autoriteiten.*
- *Bovendien heeft verzoekster hier gedurende verschillende jaren verbleven, en is het zo dat zij tal van cursussen heeft gevolgd.*

Het komt dan ook voor een coherente behandeling van het dossier wenselijk over dat België opnieuw zijn aanvraag behandelt, temeer hier dient gewezen op de aanwezigheid én van de broers van verzoeker én op de aanwezigheid van diens neef.

De asioldossiers van deze familieleden werden alle behandeld door de Belgische autoriteiten.

Er is geen enkel beletsel tegen de behandeling van de aanvraag conform de wens van verzoeker door België. Hij heeft geen strafblad en kwam tijdens zijn verblijf in België destijds nooit in aanraking met het gerecht of de politiediensten.

- er is sprake van een medische problematiek die reeds enige jaren bestaat.

Verzoeker werd hiervoor verzorgd in België en hij wenst dat deze begeleiding en verzorging hier wordt verdergezet.

Het is dan ook aangewezen op humanitaire gronden en tevens proceseconomische gronden de aanvraag in België te behandelen.

Artikel 7 DUBLIN II VERORDENING bepaalt: [...]

Verzoeker haalde aan dat zijn broers erkend zijn als vluchteling in België. Hij vormde in Afghanistan een gezin met zijn broers, en ook hier in België was hij een gezin met zijn broers.

Ten onrechte wordt er door verwerende partij opgeworpen dat verzoeker geen gezin vormde met zijn broers, dit omdat zij hier sedert geruime tijd woonden, en verzoeker niet.

Dit is evenwel het criterium niet, en het doet er niet toe of de gezinsleden reeds lang samenwoonden of niet, dit gezien de samenwoonst onmogelijk wordt gemaakt door verwerende partij zelf. Er was en is de intentie om samen onder één dank te wonen en de broers van verzoeker zijn erkend als vluchteling, zodoende dat toepassing dient gemaakt te worden van art. 7 DUBLIN II VERORDENING als verzoeker hierom verzoekt wat hij uitdrukkelijk doet.

Art. 15 DUBLIN II VERORDENING bepaalt: [...]

Hoger werd reeds opgeworpen dat het de intentie was van verzoeker en zijn broers om samen te wonen, en verzoeker vraagt dat hij hiertoe de gelegenheid zou krijgen.

Zoals terecht benadrukt tijdens de parlementaire voorbereiding behoort de mogelijkheid tot het uitbouwen van een gezinsleven tot één van de hoekstenen van onze samenleving (Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen, Parl. St. Kamer, 2010-11, 0443/001).

Gezinshereniging wordt algemeen als fundamenteel mensenrecht erkend.

De rechtsonderhorigen moeten erop kunnen vertrouwen dat zij ook effectief dit recht kan uitoefenen.

Verwerende partij kan thans dit recht niet ondermijnen door de samenwoonst onmogelijk te maken en te weigeren de asielaanvraag van verzoeker te behandelen."

3.2.1. De Raad wijst erop dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat de motivering vervat in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gelet op het belang van deze beslissing.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2009 reeds asiel vroeg in Duitsland. De Duitse autoriteiten aanvaardden de terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG, bepaling die stelt dat de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen terug te nemen. De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat de Duitse autoriteiten in beginsel, gelet op de criteria bepaald in de verordening 343/2003/EG, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Meer specifiek betwist hij hierbij de motivering niet dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in 2010 zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

Verzoeker geeft wel aan dat verweerder niettemin toepassing had moeten maken van de artikelen 3.2, 7 of 15 van de verordening 343/2003/EG en de asielaanvraag op één van deze gronden alsnog in België had moeten behandelen.

Artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

De Raad wijst erop dat voormelde bepaling op zich geen enkele verplichting inhoudt voor verweerder. Verweerder dient van deze discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt echter wel gebruik te maken indien er ernstige aanwijzingen bestaan dat een toepassing van de in de verordening 343/2003/EG bepaalde bevoegdheidsregels aanleiding zou geven tot een inbreuk op mensenrechten die een absoluut karakter hebben. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verzoeker toont met zijn betoog dat het gelet op een aantal humanitaire en proceseconomische gronden wel degelijk aangewezen is om de asielaanvraag in België te behandelen – waarbij hij erop wijst dat België zich in 2001 wel bevoegd verklaarde om zijn asielaanvraag te behandelen, dat zijn volledig asioldossier hier gekend is, dat hij hier verschillende jaren heeft verbleven en hier tal van cursussen heeft gevolgd, dat zowel de broers van verzoeker als een neef van verzoeker op het Belgische grondgebied verblijven en hun asioldossiers allen werden behandeld door de Belgische autoriteiten, dat hij geen strafblad heeft en nooit in aanraking kwam met politie of gerecht en dat er sprake is van een medische problematiek die reeds jaren bestaat en waarvoor hij reeds werd behandeld in België – nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de verordening 343/2004/EG. Wat de aangevoerde medische problematiek betreft, wordt er hierbij in de bestreden beslissing ook op gewezen dat verzoeker weliswaar klaagde van maagpijn doch dat geen medische attesten werden overgemaakt en er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker niet in staat is te reizen. Verzoeker weerlegt deze motivering niet. Er blijkt ook op geen enkel wijze dat verzoeker voor zijn gezondheidsklachten niet kan worden geholpen in Duitsland.

Artikel 7 van de verordening 343/2003/EG bepaalt:

“Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

Artikel 15 van de verordening 343/2003/EG luidt verder als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt de lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of hij wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. [...]"

Teneinde te bepalen wie als gezinslid kan beschouwd worden, dient te worden teruggegrepen naar de omschrijving die voorzien is in artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG. Deze bepaling bevat volgende definitie:

"voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

- i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;*
- ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
- iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;"*

Uit deze bepaling volgt dat noch een (meerderjarige) broer, noch een neef kan worden beschouwd als zijnde een gezinslid in de zin van deze verordening.

Verweerder kon verder, gelet op de stukken in het dossier, vaststellen dat niet blijkt dat er sprake is van enige afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broers of neef in België. Hierbij wordt er ook op gewezen dat geen medische attesten voorliggen in het dossier.

Ook uit artikel 15 van de verordening 343/2004/EG kan verder, gelet op het gebruik van het woord "*kan*", niet afgeleid worden dat op verweerder enige verplichting zou rusten om af te wijken van de reguliere criteria die bepaald zijn in de verordening 343/2003/EG. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op grond van een loutere wil om in België samen te wonen met zijn broers geen toepassing maakt van voormelde bepaling.

Waar verzoeker nog wijst op zijn "*recht op gezinshereniging*" als zijnde een fundamenteel mensenrecht, wijst de Raad erop dat de verordening 343/2003/EG de toepassing van de hierin vervatte criteria heeft gemilderd in bepaalde gevallen waarin de toepassing ervan in strijd zou komen met het recht op gezins- of familieleven, doch dat verzoeker niet kan worden beschouwd als zijnde een gezinslid in de zin van deze verordening en evenmin aannemelijk maakte dat hij een afhankelijk familielid is van zijn broers of neef in België. In dit verband kan er tevens op worden gewezen dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van artikel 8 van het EVRM niet automatisch een gezinsband tussen meerderjarige broers aanneemt, doch hier eveneens een band van afhankelijkheid vooropstelt (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani / Frankrijk; EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië).

Verzoeker toont bijgevolg evenmin aan dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van de artikelen 7 en 15 van de verordening 343/2003/EG teneinde de asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

De verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer in verband met de (on)mogelijkheid om een beroep te doen op bescherming door de overheid in het land van herkomst en de vraag wie als actoren van vervolging kunnen worden aangemerkt, is *in casu* verder niet dienend. De bestreden beslissing betreft immers geen beslissing waarbij uitspraak wordt gedaan over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch houdt enkel in dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker toekomt aan de Duitse autoriteiten en dat hij zich aldus naar Duitsland dient te begeven.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met bovenvermelde artikelen van

de verordening 343/2003/EG. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 3.2, 7 en 15 van de Verordening 343/2003/EG blijkt derhalve niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker werpt op dat geen enkel onderzoek werd verricht met betrekking tot de door hem opgeworpen problemen en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst. Hij licht hierbij evenwel niet concreet toe welk onderzoek verweerder dan wel had moeten verrichten en met betrekking tot welke problemen dit vereist was. In zoverre verzoeker hierbij verwijst naar de aanwezigheid van zijn broers en neef in België, het gegeven dat hij reeds een asielaanvraag had die behandeld werd in België en zijn medische problemen, merkt de Raad op dat op lezing van de bestreden beslissing op duidelijke wijze blijkt dat verweerder met deze gegevens rekening heeft gehouden. Er blijkt op geen enkele manier dat er op verweerder enige plicht rustte om in dit verband verder onderzoek te voeren. Verweerder kon hierbij ook aangeven in de bestreden beslissing dat het aan verzoeker zelf toekwam om medische attesten ter staving van zijn medische problemen voor te leggen en om bij gebreke hiervan te oordelen dat niet blijkt dat verzoeker niet in staat is te reizen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan daarnaast worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing voormelde beginselen schendt. Hij toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

Een schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. Het louter verwijzen naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen of zich beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, maakt verder geen ontvankelijk middel uit (RvS 3 november 1997, 69.314).

Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is nagegaan of een uitwijzing naar Duitsland geen risico kan vormen in het licht van artikel 3 van het EVRM en op uitvoerige wijze heeft gemotiveerd waarom dit volgens hem niet het geval is. Verder wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven dat verzoeker geen medische attesten heeft voorgelegd en er bijgevolg geen aanwijzingen zijn dat hij niet in staat zou zijn om te reizen. Verzoeker weerlegt deze motivering niet.

Een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden
aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf
door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS